

tu tím spíše, an žalobce uschoval průtisky hrubých rozvah tak nedbale, že se mohly lehko ztratiti nebo se dostatí do nepovolanych rukou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce posouzena byla sporná věc v napadeném rozsudku zcela správně, a proto dovolací soud schvaluje věci i zákonu vyhovující důvody napadeného rozsudku. I když se dovolatel snaží znehodnotiti význam hrubé rozvahy — uváděje při tom okolnosti v řízení soudu prvé stolice nepřednesené, tedy v dovolacím řízení novoty podle § 504 c. ř. s. nepřipustné, — podle § 27 čís. 1 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. jest důležitým důvodem k předčasnému propuštění zaměstnance jeho nevěra ve službě, za niž jest považovati zaměstnancovo chování, které se přiči povinností služební věrnosti, vyplývajícím ze všeobecných i z konkrétních okolností dotyčného služebního postavení. Dovolatel byl zaměstnancem revisní kanceláře. Činnost její je podmíněna zvýšenou důvěrou její komitentů, že obchodní tajemství komitentovo činností revisní kanceláře, kterážto činnost jest právě takové povahy, že ji bez úplného obnažení všech obchodních tajemství revidovaného obchodu ani nelze prováděti, zůstane za všech okolností uchráněno před každým nepovoláním. Přenese-li majitel revisní kanceláře tuto jemu jeho komitenty věnovanou zvýšenou důvěru na svého zaměstnance, zavazuje ho zvýšenou měrou k věrnému mlčení. Nesejde tedy na tom, zda hrubá rozvaha, o kterou jde v souzeném případě, byla více méně pro revidovanou firmu důležitá a v jaké míře mohlo její prozrazení a zveřejnění revidované firmě uškoditi. Na tom sejde, že obsah této rozvahy a tím také její průtisk nesměl vyjíti z dosahu moci oprávněných činitelů, že byl chráněn obchodním tajemstvím revidované firmy a také obchodním tajemstvím revidujícího podniku. Dovolatel, jenž byl povinen věrností revidujícímu podniku, závažně tuto věrnost porušil již tím, že si průtisk vyhotovil, tedy jednal na vlastní pěst tak, že to mohlo u revidované firmy vzbuditi pochybnosti o spolehlivém a přísném zachovávání obchodního tajemství revidujícím podnikem a otrásti důvěrou revidované firmy k podniku, jemuž žalobce měl sloužiti věrně, podle přísných intencí tohoto bez důvěry komitentů existovati nemohoucího podniku.

Čís. 10177.

Bylo-li ve výpovědi z nájmu, dané 4. října 1929, k stěhování 1. ledna 1930, uvedeno, že byt byl najat na čtvrtletní výpověď, jest tím dostatečně naznačeno a udáno, že nájemní poměr má končiti dnem 31. prosince 1929.

Dána-li výpověď k stěhování dne 1. ledna, jest udána stěhovací lhůta v ten smysl, že nájemce musí a exekucí může býti donucen vykliditi byt teprve 14. ledna.

(Rozh. ze dne 26. září 1930, Rv I 1539/30.)

Žalující strana dala žalované straně soudní čtvrtletní výpověď k stěhování dne 1. ledna 1930 a navrhla, by odpůrci bylo přikázáno, by v určeném čase pronajatý předmět o 12. hodině polední žalobci odevzdal. Procesní soud prvního stádu ponechal výpověď v účinnosti. Odvolací soud výpověď zrušil. Důvody: Vzhledem k námitkám žalované strany proti výpovědi jakož i vzhledem k tomu, že se i v odvolání vytýká jako nesprávné právní posouzení prvním soudem, že uznal, že výpověď má zákonné náležitosti soudní výpovědi, jest se nejprve zabývati s touto otázkou, neboť, kdyby odvolací soud dospěl k názoru, že soudní výpověď nemá zákonné náležitosti, tudíž v rozporu s právním názorem prvního soudu, nebylo by třeba dále zabývati se ostatními uplatňovanými důvody odvolacími. V tom směru vidno z písemné soudní výpovědi, že žalující strana vypovídá žalované straně byt v domě č. p. 241, sestávající z 1 pokoje, kuchyně s přísl. v I. patře, který byl najat na čtvrtletní výpověď, k stěhování dne 1. ledna 1930; ve výpovědi je dále návrh, aby odpůrci bylo přikázáno, by najatý předmět v určeném čase o 12. hod. polední pod uvarováním se exekuce odevzdal, anebo proti výpovědi podal námitky. Výpověď datována jest 4. října 1929, a doručena žalované straně 9. října 1929. Vzhledem k tomu, že ve výpovědi jest uvedeno, že byt byl najat na čtvrtletní výpověď a že se výpověď dává 4. října 1929, je tím, třebaže ne výslovně, přece se zřetelem na § 5 řádu výpovědního a stěhovacího dostatečně naznačeno a udáno, že nájemní poměr má končiti dnem 31. prosince 1929. Ježto i předmět nájmu jest určitě udán, jest odvolací soud srovnale s názorem prvního soudu mínění, že soudní výpověď co do označení předmětu nájmu a co do označení doby, kdy se nájem má skončiti, odpovídá ustanovení § 562 c. ř. s. O rozporu se spisy v tom směru, že »*verbis expressis*« den skončení nájmu není udán, nelze mluvit, jakž bylo doličeno. Pokud se však týče udání dne, kdy najatý předmět vypovídajícímu má býti odevzdán, obsahuje výpověď údaj, že se stěhování má státi 1. ledna 1930 a že v určený čas má býti najatý předmět odevzdán. V tomto směru nesouhlasí odvolací soud s názorem prvního soudu, že i v tomto bodu výpověď vyhovuje zákonným předpisům. Prvý soud pustil se zřetele, že soudní výpověď jest exekučním titulem ve smyslu § 1 čís. 4 ex. ř. a že musí proto vyhovovati ustanovením § 7 ex. ř., zejména obsahovati i přesný údaj dne plnění, dne vystěhování; na řád stěhovací v té příčině se odvolávati nelze, právě tak jako nemohou se odvolávati veřejné úřady, zejména berní úřady a ústavy veřejných pojišťoven na úroky v určité výši ze zákona jim příslušející, nejsou-li v exekučním titulu úroky ty ve smyslu § 7 ex. ř. uvedeny. Z toho vyplývá, že při výkonu takového exekučního titulu by mohly vzniknouti i se zřetelem k § 575

poslední odstavec ex. ř. nesnáze, zastával-li by se názor, že označení: »k stěhování 1. ledna 1930« stačí a vyhovuje zákonu. Soud odvolací jest proto toho názoru, že v soudní výpovědi jako doba k stěhování a předání najatého předmětu měla býti, by bylo vyhověno požadavkům § 562 c.ř. a § 5 řádu stěhovacího, uvedena: 14. leden 1930, nikoli 1. leden 1930; nestalo-li se tak, neodpovídá soudní výpověď v tomto bodu § 562 c. ř. s. a řádu stěhovacímu a výpovědnímu. Nemálo padá i na váhu, že podle právního názoru žalující strany nájemní poměr skutečně končil 15. prosincem 1929 a že tudíž udání stěhovací doby odpovídalo stěhovacímu řádu. Názor ten jest vzhledem k tomu, že umluvena byla čtvrtletní výpovědní lhůta bez bližšího udání naprosto neudržitelný hledíc k jasným ustanovením výpovědního a stěhovacího řádu a § 562 c.ř. Nesprávně posoudil proto první soud náležitosti soudní výpovědi, uznáv ji ve všech směrech za vyhovující § 562 c.ř. a řádu výpovědnímu a stěhovacímu.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Odvolacímu soudu jest přisvědčiti potud, pokud uvádí srovnale s prvním soudem, že soudní výpověď odpovídá ustanovením § 562 c. ř. s. i co do označení předmětu nájmu i co do označení doby, kdy nájem se má skončiti, dále i potud, pokud nebylo přihlíženo k námitce nedostatku aktivního oprávnění k žalobě uplatňovaného teprve po lhůtě k podání námitek až při ústním jednání dne 29. října 1929, tedy opožděně (srovnej rozh. nejvyššího soudu čís. 7171 sb. n. s.). V těchto směrech stačí odkázati na správné důvody nižších soudů. Odvolacímu soudu nelze však přisvědčiti, pokud má za to, že soudní výpověď nemá náležitosti § 562 c. ř. s., poněvadž neobsahuje přesné udání ohledně plnění, čas vystěhování (§ 7 ex. ř.) a vzhledem k obsahu výpovědi, podle níž žalobce vypovídá byt ke stěhování dne 1. ledna 1930, mohly se zřetelem na § 575 poslední odstavec ex. ř. vzniknouti nesnáze, kdyby se zastával názor, že označení »k stěhování 1. ledna 1930« stačí a vyhovuje zákonu. Správně rozpoznaly nižší soudy, že výpověď obsahuje udání času, kdy nájemní smlouva se má končiti, neboť se odvolává na čtvrtletní výpověď k 1. lednu 1930, z čehož jest zřejmo, že čtvrtletní nájemní období končí se dnem 1. ledna 1930, pokud se týče 31. prosince 1929. Leč ukončením nájemního poměru končí se oprávnění užívati nájemního předmětu a nastává dnem ukončení nájemního poměru nejen povinnost, nýbrž i oprávnění nájmatele vystěhovati se, vykliditi byt. Na tom nemění nic, že výpovědním a stěhovacím řádem k plnění této povinnosti jest nájmateli poskytnuta lhůta čtrnáctidenní. Rčení, že žalobce »vypovídá soudně odpůrcům byt, najatý na čtvrtletní výpověď k stěhování dne 1. ledna 1930«, nemá proto jiného významu, než že žalobce vypovídá byt k 1. lednu 1930 s povinností, která plyne z této výpovědi, to jest vykliditi byt do čtrnácti dnů. Tomu nasvědčuje výpovědní návrh, roz-

hodný pro výkon exekučního titulu, podle něhož se má odpůrcům přikázati, by najatý byt v »v určeném«, to jest v čase ustanoveném ve výpovědním a stěhovacím řádu pro Čechy odevzdali pod uvarováním se exekuce. Tím, že byla dána čtvrtletní výpověď k 1. lednu 1930, jest dána již také lhůta stěhovací, neboť to znamená podle § 5 nař. ze dne 28. června 1924, čís. 172 sb. z. a n., že žalovaná strana musí a exekuci může býti donucena celý byt vykliditi teprve 14. ledna 1930. Nemohou proto při výkonu exekuce vzniknouti pochybnosti o čase plnění (§ 7 ex. ř.), ani nesnáze se zřetelem k § 575 poslední odstavec c. ř. s. Jsou-li však splněny náležitosti § 562 c. ř. s., bylo zkoumati, zda jsou tu ostatní předpoklady platné výpovědi, jež žalovaná popřela, tedy zda vůbec lze nájemní poměr, o nějž jde, vypověděti, a zda se žalobce měl domáhati vyklizení bytu žalobou, po případě zda tu jsou věcné předpoklady pro předčasné zrušení nájemní smlouvy ve smyslu § 1118 obč. zák. Odvolací soud se vzhledem k svému stanovisku co do formálního nedostatku výpovědi s těmito otázkami nezabýval a nemůže proto dovolací soud ve věci samé rozhodnouti.

Čís. 10178.

K zavinění podle § 1320 obč. zák. stačí, že pes nebyl ve smyslu vyhlášky o zostřené kontumaci psů uvázán, třebaš byl v uzavřené místnosti.

Ručení za nepřímé škody není tuzemským právem zásadně uznáno.

Předpisem dvorského dekretu ze dne 11. ledna 1816, sb. z. pol. sv. 44 str. 12 byla stanovena výjimka z § 1320, původní doslov, obč. zák., nebylo však nic změněno na předpisech §§ 1323—1327 obč. zák.

(Rozh. ze dne 26. září 1930, R II 229/30).

Vzteklý pes žalovaného pokousal celou rodinu poštovního expedienta Jindřicha H-a. Léčebný fond poštovních zaměstnanců zaplativ za ošetření H-a lékařem, a za jeho léčení v lázních, domáhal se náhrady na žalovaném. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Důvody: Právním vytká finanční prokuratura napadenému rozsudku s hlediska nesprávného právního posouzení, že první soud v souzeném případě nežádal na žalovaném zvýšenou péči o psa, ana v obci byla tehdy vyhláškou okresní správy politické nařízena zostřená kontumace psů. Z administrativních spisů jest zjevno, že okresní politická správa nařízením ze dne 21. prosince 1927 na základě §§ 41 a 42 zákona o zvířecích nákazech nařídila zostřenou kontumaci psů a koček pro obec. V tomto nařízení mezi jiným nakázala, že všichni psi musí býti buď trvale ve dne i v noci na řetězu uvázáni nebo bezpečně uzavřeni na místech, jež jsou cizím psům nepřístupná, jinak musí býti bezpečným náhubkem opatřeni a voděni na šňůře. Jde o to, zda si žalovaný počínal přesně podle tohoto nařízení,